

РЕШЕНИЕ

№ 4026

гр. София, 20.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 06.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **3363** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).
Образувано е по жалба на Б. А. Д., подадена чрез адв. Н. Ц., срещу Заповед №РД-10-8-03/31.03.2020г. на кмета на Район „М.“-СО за прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител на основание чл. 107, ал. 1, т. 7 от ЗДСл. Иска се отмяна на посочения административен акт, като издаден в противоречие с материалния закон. Конкретно се сочи, че в акта не са изложени причини и мотиви за прекратяване на служебното правоотношение, като жалбоподателката не е запозната с посочения в заповедта доклад от отдел „Вътрешен контрол“ на СО с вх.№РМЛ20-ВК66-273/21.02.2020г.; твърди и че не са налице основанията по чл.107, ал.1, т.7 ЗДСл. Иска се да бъде отменен оспорения административен акт и присъждане на разносните по водене на делото.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя Б. А. Д. - адв. Н. Ц. поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Процесуалният представител на ответника В. изразява становище за неоснователност на жалбата, тъй като към момента на назначаването ѝ жалбоподателката не е отговаряла на законовите изисквания за професионален опит за длъжността „главен експерт“. Претендира жалбата да бъде отхвърлена и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От събраните по делото доказателства се установява, че на 11.06.2018г. е сключен трудов договор между кмета на район „М.“-СО и Б. А. Д., по силата на която жалбоподателката заема длъжността „старши експерт“ в отдел „Образование, социални дейности и здравеопазване, култура и спорт“ за заместване на отсъстващ работник. С допълнително споразумение №РД-10-1-266/01.08.2018г. към трудовия договор, Б. Д. е преназначена на длъжността „главен експерт“ в отдел „Регистрация и контрол на търговската дейност“.

На 01.08.2018г. на Б. А. Д. е връчена и длъжностната характеристика за горната длъжност, съгласно която изискванията за заемане на длъжността са минимум две години професионален опит или IV младши ранг.

Със Заповед № РД-10-5-7/18.03.2019г. на кмета на Район „М.“-СО Б. А. Д. е назначена като държавен служител на длъжността „главен експерт“ в отдел „Регистрация и контрол на търговската дейност“, с ранг IV-ти младши.

В доклад от отдел „Вътрешен контрол“ на СО с вх.№РМЛ20-ВК66-273/21.02.2020г. е посочено, че при извършена проверка в администрацията на Район „М.“-СО е констатирано назначаване на Б. Д. – родственик на А.Ц. на длъжност старши експерт без никакъв стаж и опит за длъжността. Нанесена е щета на район М. с горницата на получаваната от лицето заплата над заплатата за по-нисшата длъжност. През м.март 2019г. лицето вече е назначено като държавен служител със заповед на основание чл.11 във вр. с §36 от ПЗР на ЗДСл. Според доклада, това назначение е незаконосъобразно и не отговаря на изискванията за назначаване в районна администрация съгласно ограничителните изисквания за назначаване, регламентирани в чл.7 ЗДСл; като е цитирана и съдебна практика на петчленен състав на ВАС по решение №3002/29.02.2012г. по адм.д.№15461/2011г. Липсват данни жалбоподателката да е запозната с констатациите по доклада.

Със Заповед №РД-10-8-03/31.03.2020г. на кмета на Район „М.“-СО, на основание чл. 107, ал. 1, т. 7 от ЗДСл и доклад от отдел „Вътрешен контрол“ на СО с вх.№РМЛ20-ВК66-273/21.02.2020г., е прекратено служебното правоотношение с Б. А. Д..

Жалбата срещу заповедта е подадена на 06.04.2020г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от правна страна:

Жалбата е подадена срещу подлежащи на оспорване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, с оглед на което е процесуално допустима. По съществото ѝ съдът съобрази следното:

Оспорената заповед, с която е прекратено служебното правоотношение на Д., е издадена от материално компетентен орган. Съгласно чл. 108, ал.1 от ЗДСл, органът, компетентен да прекрати служебното правоотношение орган е органът по назначаването.

Оспорената заповед е в надлежна, писмена форма. Съгласно чл. 108, ал.1 от ЗДСл, заповедта следва да съдържа "правното основание за прекратяване, придобития ранг и дължимите обезщетения". В случая заповедта съдържа посочване на фактически и правни основания, обусловили издаването ѝ, както и дължимите на жалбоподателя обезщетения.

Относно законосъобразността на заповедта на кмета на район „М.“-СО за прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител на основание чл.107, ал. 1, т. 7 от ЗДСл, съдът съобрази следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал.1, т.7 от ЗДСл, органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато държавния служител е назначен при неспазване на условията по чл.7 и нарушението съществува към момента на прекратяване на правоотношението. Следователно материалноправните предпоставки, които следва да са осъществени кумулативно, за да възникне визираното правомощие на органа по назначаването са следните: първо, да е било допуснато нарушение, обективизирано в неспазване на някое от условията по чл. 7 от ЗДСл при назначаване на държавния служител на заеманата от него длъжност и второ, това нарушение да съществува към датата на прекратяване на правоотношението. Нормата на чл. 7 от ЗДСл регламентира изискванията към лицата за заемане на държавна служба, както и въвежда ограничения за заемането на определена служба или извършването на определена дейност, като гаранция за професионалното, компетентно и добросъвестно изпълнение на служебните задължения. Според чл. 7, ал.1, т.6 от ЗДСл, лицето, което се назначава за държавен служител следва да отговаря на минималните изисквания за степен на завършено образование и ранг или професионален опит, както и на специфичните изисквания, предвидени в нормативните актове за заемане на съответната длъжност. Такива изисквания относно заеманата от жалбоподателя длъжност са прецизирани в длъжностната характеристика, която изисква за заемане на длъжността минимум две години професионален опит или IV младши ранг“.

В съд.з. процесуалният представител на ответника по жалбата излага съображения, че към момента на назначаването ѝ на длъжността „главен експерт“ Б. Д. не е отговаряла на законовите изисквания за професионален опит.

В изложените като мотиви фактически обстоятелства, обаче, съдът намира, че не е посочено конкретно какви изисквания за професионален опит, приема административният орган, че следва да са били налице към момента на назначаването на жалбоподателката, във кой акт са уредени те – закон, подзаконен административен акт или длъжностна характеристика, какъв е бил професионалният опит на Д. към момента на назначаването, не са изложени съображения и дали към настоящия момент отговаря към изискванията за заемане на длъжността. Изложени са само изводи, че жалбоподателката не отговаря на законови изисквания към момента на назначаването ѝ, без да е посочено дали тя отговаря на тях към настоящия момент. Не са изложени и съображения относно притежаван от Д. ранг към момента на назначаването и към момента на прекратяването на правоотношението, с оглед алтернативно предвиденото в длъжностната характеристика условие за назначаване – притежаване на IV ранг. Предвид горното съдът намира, че е нарушено правото на защита на жалбоподателката, която следва да разбере на какво конкретно условие не отговаря. Също така, въз основа на изложените мотиви, съдът не може да провери дали Б. Д. отговаря на изискванията за професионален опит, с които се свързва заемането на длъжността, т.е. дали е налице нарушение на чл. 7, ал.1, т.6 от ЗДСл, изразяващо се в непритежаване от Д. на изискуемия професионален опит или ранг към заемането на длъжността, и към издаването на оспорената заповед. Горните обстоятелства следва да бъдат посочени конкретно в заповедта, като съдът не следва на база представените по делото доказателства да формира мотиви вместо административният орган.

Предвид горното съдът намира, че при издаването на заповедта са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните права, които

възпрепятства проверката за съответствие на оспорения акт с материалния закон.

По изложените съображения, съдът приема, че жалбата е основателна и Заповед №РД-10-8-03/31.03.2020г. на кмета на Район „М.“-СО за прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител на основание чл. 107, ал. 1, т. 7 от ЗДСл следва да бъде отменена.

На основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя ще следва да се присъдят направените от него съдебни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1 000лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №РД-10-8-03/31.03.2020г. на кмета на Район „М.“-СО за прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител Б. А. Д. за длъжността „главен експерт“ в отдел „Регистрация и контрол на търговската дейност“, с ранг IV-ти младши, на основание чл. 107, ал. 1, т. 7 от ЗДСл.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Б. А. Д., с ЕГН-[ЕГН], съдебни разноски в размер на 1000 /хиляда/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: